

РЕШЕНИЕ

№ 519

гр. София, 01.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6822** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба с вх. № РКС20-АХ00-5/1/23.06.2020г. на Р. А. Ф. срещу мълчалив отказ на главен архитект на Столична община, район «К. село» да се произнесе по заявление вх. № РКС20-АХ00-5/22.05.2020г.

Наведени са твърдения за издаване на акта при съществено нарушение на административно-производствените правила, материалния закон и неговата цел-основания за оспорване по чл.146 т.3, т.4 и т.5 от АПК. Обективизирано е искане за отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане. В писмена защита, представена от адв.Д. И. на 04.12.2020г. подробно са обосновани аргументите на жалбоподателя за незаконосъобразност на постановения административен акт. Заявена е и претенция за присъждане на направените в хода на процеса разноски, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1 010.00 лева, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – главен архитект на Столична община, район „К. село“ е редовно призован и се представлява в проведеното открито съдебно заседание от юрк. М. К.-М. и юрк.Х. Д., които оспорват жалбата. По същество развиват доводи за нейната неоснователност. Направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като се възразява относно размера на адвокатския хонорар, заплатен на адв. Д. И..

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и

не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 от АПК събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е било образувано по подадено заявление вх. № РКС20-АХ00-5/22.05.2020г. от Р. А. Ф. с искане за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект в ПИ с идентификатор № 68134.203.451, местност „Крива река“, кв.14, [населено място], [улица]. Посочено е, че се касае за павилион с предназначение за охрана, размери 240x300см., модул- тип контейнер със стоманена самоносеща се конструкция.

Към заявлението са приложени следните писмени документи: нотариален акт № 100, том , рег. № 5033, дело № 257/2004г. на Нотариус З. Т. с рег. № 438 и район на действие СРС, скица № 15-2832/03.01.2018г., разрешение за строеж № 104/24.11.2009г., становища от [фирма], В., [фирма] и др.

Р. А. Ф. е едноличен собственик на недвижим имот с пл.сн. № 161 от кв.14 с площ от 505 кв.м., находящ се в [населено място], местност „Крива река“, при съседни: [улица], имот № 307, имот № 362, [улица]. Този недвижим имот съобразно одобрената КККР за територията на Столична община, район „К. село“ се идентифицира с № 68134.203.451 и площ от 511 кв.м., начин на трайно предназначение на територията- урбанизирана, начин на трайно ползване- незастроен имот за жилищни нужди.

По така подаденото искане не е постановен изричен административен акт от главен архитект на Столична община, район „К. село“ в срока по чл.57 ал.1 от АПК.

В процеса са приети и писмените доказателства, съдържащи се в преписка № РКС19-АХ00-27/26.09.2019г. /л.65-л.198/, която е била образувана по молба на Р. А. Ф. за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект- павилион за охрана в ПИ № 161, попадащ в УПИ I- за ОЖС, магазини и подземни гаражи, кв.14, местност „Крива река“, с административен адрес: [населено място], [улица].

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по чл.58 ал.1 от АПК, от надлежна страна, чийто права и законни интереси пряко се нарушават с издаването му и в преклузивния срок по чл.149 ал.2 от АПК.

Жалбата по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

По смисъла на чл. 58, ал.1 от АПК мълчаливият отказ представлява бездействие на администрацията в случаите, когато административният орган има задължение да се произнесе по направено пред него искане. Непроизнасянето му се приравнява на административен акт, когато съществува правна норма, която го овластява да изпълни искането. Наличието на надлежно сезиране и компетентност за разглеждането на подаденото заявление е условие за прилагането на фикцията, уредена в чл. 58, ал. 1 от АПК, че произнасянето в срок се счита за мълчалив отказ, подлежащ на обжалване. Проявлението на установената законова фикция се осъществява при наличие на елементите от визирания в правната норма фактически състав, който изисква представено пред компетентния орган искане за издаване на административен акт и произнасянето на същия в определения срок.

При анализ на приетите по делото писмени доказателства, съдът приема, че ответникът е нарушил приложимия материален закон- чл.56, ал.2 ЗУТ, защото не се

е произнесъл писмено по подаденото заявление за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект. Главен архитект на Столична община, район „К. село“ е длъжен изрично да се произнесе в законоустановения срок по депозираното пред него искане, с акт в който, при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно да се удовлетвори молбата на Р. А. Ф..

С оглед характера на обществените отношения, които урежда относимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл. 56, ал.2 ЗУТ за формата и съдържанието на акта, компетентният административен орган е длъжен да се произнесе писмено, като разгледа представеното заявление, извършвайки поредица от процесуални действия и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект в недвижим имот, респ. писмен мотивиран акт, с който да бъде оставено без уважение направеното предложение /вж. например основанията за отказ, визириани в чл.27 от долуцитираната Наредба/. Правната конструкция по чл.58, ал.1 от АПК, уреждаща необорима презумпция, че сезираният орган не е съгласен /налице е формиран отказ/ и фикция за произнасяне /годен за обжалване акт/, е установена в защита на заявителя, като му предоставя възможност да се защитава срещу бездействието на сезирания орган. След като специалният закон /ЗУТ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен отказ в хипотезата на чл.58, ал.1 АПК.

На основание чл. 56, ал. 2 във вр. ал.1 т.2 от ЗУТ за преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности се издава разрешение за поставяне въз основа на схема и проектна документация, одобрени от главния архитект на общината. Схемата за поставяне определя пространственото разположение, вида, типа, размерите и предназначението на обекта. Условието и редът за издаване на разрешението за поставяне на обектите, за одобряването и за изискванията към схемата и проектната документация се определят с наредба на общинския съвет, като в зависимост от вида и предназначението на обекта, може да се поставя и изискване за предоставяне на инженерно-техническа част или конструктивно становище. В случая, жалбоподателят претендира издаване на такова разрешение за преместваем обект, който ще бъде разположен в неговия недвижим имот с идентификатор № 68134.203.451, на който той е индивидуален собственик, поради което и по см. на чл.56 ал. 5 от ЗУТ, не е необходимо обективиране на съгласие от друг правен субект, както и писмен договор за наем на заетата площ.

Към датата на сезиране на ответника са действащи разпоредбите на Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, приета с Решение № 717 на СОС по Протокол № 71 от 06.11.2014 г., в сила от 06.11.2014 г., посл. изм. и доп. с Решение № 631 по Протокол № 25/17.12.2020г. Поставянето на преместваеми обекти се осъществява по типови проекти - общински и корпоративни, или индивидуални проекти /чл. 6 от Наредбата/. Поставянето на преместваеми обекти и рекламни елементи върху недвижим имот, частна собственост, се извършва въз основа на скица с указан начин на поставяне, а върху държавни и общински имоти - въз основа на схема за поставяне. Съгласно чл.23

от Наредбата, скицата с указан начин на поставяне на преместваем обект или на рекламен елемент определя пространственото му разположение в поземления имот и неговия вид, тип, размер и функция. Преместваемите обекти се съобразяват с допустимото предназначение на поземлените имоти и с устройствените показатели съгласно Приложението към чл.3 ал.2 от ЗУЗСО и не трябва да се надвишават установените в подробния устройствен план устройствени показатели - плътност на застрояване, коефициент на интензивност на застрояване, и не се намалява определената минимална озеленена площ /чл.56 ал.7 от ЗУТ./ В конкретния случай, от главен архитект на Столична община, район „К. село“ е издадена на 13.06.2019г. скица, в която е указан начина на поставяне на павилиона за охрана в ПИ с идентификатор № 68134.203.451.

При сезиране на органа за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект по индивидуален проект, се представят документите по чл.28 ал.1 от Наредбата, които се съдържат в приложената административна преписка, в т.ч. архитектурна част, ВиК част, конструктивна част, геодезия, електрическа, ПБЗ, както и съгласувателни писма от дружествата доставчици на вода, енергия и електронни съобщения.

Според съда, в хода на проведеното производство е извършено нарушение на чл. 36, ал. 3 АПК, защото всички събрани доказателства не са проверени и преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка от административния орган. В случая, главен архитект на Столична община, район „К. село“ не е изследвал фактичката обстановка по казуса, не е събрал служебно и/или по искане на страните други доказателства, не ги е обсъдил, с което е лишил Р. А. Ф. от възможността пълноценно да организира и проведе своята защита, а съда съответно да изследва правилното приложение на материалния закон. За съда не съществува процесуално задължение да предполага какви са били действителните аргументи на ответника при формиране на неговото становище. Той е бил длъжен да изложи прецизни, конкретни и точни мотиви, ако е считал, че следва да откаже да издаде искания удостоверителен акт. Освен това мотивите трябва да бъдат в пълен унисон с правната норма за постановяване на акта, като всяко несъответствие между фактически и правни основания обуславя неговата незаконосъобразност. В конкретната хипотеза, освен че липсват фактически съждения на ответника, не е направено проучване на приложените писмени доказателства, а в случай, че е констатирана тяхна непълнота, при условията на чл.30 ал.2 от АПК е следвало да бъде указано на заявителя да отстрани в конкретен срок недостатъците на своето искане. Във всички случаи обаче, проверката по чл.30 от АПК се отнася до редовността на депозираното заявление, а не до преценка за неговата основателност.

Актът се изследва за неговата законосъобразност, в която освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона. Въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколкото възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административно-производствените правила и са основания за отмяната на акта / вж. Тълкувателно решение № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС на РБ/.

При извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, съдът не констатира други основания за отмяна или обявяване на нищожност на атакувания акт, извън установеното по см. на чл.146, т.2, т.3 и т.4 от АПК. Жалбата е доказана на въведените в нея твърдения, като при извеждане на окончателния правен извод за незаконосъобразност на оспорения акт, съдът приложи правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, тъй като ответникът не доказва съществуването на фактическо основание и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят целените с издаването му неблагоприятни за Р. А. Ф. правни последици. Единствено в компетентността на главен архитект на Столична община, район „К. село“ е да се произнесе по искането за издаване на разрешение за поставяне на преместваемия обект в ПИ с идентификатор № 68134.203.451, поради което и на основание чл.173 ал.2 от АПК преписката се връща на административния орган за ново разглеждане по същество. С оглед изхода от спора, в полза на жалбоподателя следва да се възстановят разносните, които е направил, за да се защити в процеса, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение в общ размер на сумата от 1 010.00 лева /доказателствата са приложени на л.44 и л.200-л.206/. Процесуалните представители на ответника са направили възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на адв. Д. И., което съдът преценява за неоснователно. Съгласно чл.8 ал.2 т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер на адвокатското възнаграждение по административни дела без определен материален интерес по ЗУТ възлиза на 900.00 лева. В случая, жалбоподателят е сключил договор за правна защита и съдействие от 17.06.2020г., като е уговорено и изплатено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1 000.00 лева. Този размер се явява обоснован и справедлив по см. на чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата, близък е до минималния фиксиран в Наредбата и съответства на обема на осъществената правна помощ от адв. Д. И..

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173 ал.2 и чл.174 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. А. Ф., мълчалив отказ на главен архитект на Столична община, район «К. село» да се произнесе по заявление вх. № РКС20-АХ00-5/22.05.2020г.

ВРЪЩА административната преписка, образувана по заявление вх. № РКС20-АХ00-5/22.05.2020г. на главен архитект на Столична община, район «К. село» за ново разглеждане и произнасяне по същество.

ОПРЕДЕЛЯ 14 дневен срок за издаване на акт по преписката, който срок започва да тече от датата на влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Столична община, район „К. село“ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Р. А. Ф. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] и със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, ап.1, чрез адв.Д. П. И. сумата в размер на 1 010.00 /хиляда и десет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: